

Arrest

nr. 54 842 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 20 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. PIRARD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 april 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet).

Op 8 mei 2009 vulde verzoeker zijn aanvraag aan.

Op 20 juli 2009 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker vulde deze aanvraag aan op 8 december 2009.

Op 8 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond worden verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30.04.2009, aanvulling d.d. 08.05.2009, de aanvraag d.d. 20.07.2009 en aanvulling d.d. 08.12.2009 die werden ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend voor 15.09.2009 en/of geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (dat betrokkene vreest voor zijn leven in het land van herkomst) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij legt een arbeidscontract voor waarvan het uurloon niet is ingevuld waardoor het onmogelijk is na te gaan of betrokkene aan de vooropgestelde voorwaarde voldoet van een loon dat niet lager is dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Betrokkene kan zich dus niet dienstig beroepen op dit criterium.

Het feit dat betrokkene sinds 2001 in België zou verblijven, werkwilg is, Nederlands zou spreken, lid is van een sportclub, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd."

Eveneens op 8 november 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, betekend. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

(...)

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Lors de son arrestation, l'intéressé est seulement en possession d'une copie d'un passeport périmé.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta (1), om de volgende reden:

** Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Lors de son arrestation, l'intéressé est seulement en possession d'une copie d'un passeport périmé.*

** Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend zal worden.*

** Betrokkene diende op 30/04/2009 en op 20/07/2009 een aanvraag 9bis in, dewelken op 08/11/2010 ongegrond verklaard werden. Deze beslissing is vandaag aan betrokkene betekend.*

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

** Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."*

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat tegen een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, derde lid van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering tegen een maatregel tot vrijheidsberoving kennis te nemen (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de ontvankelijkheid

Verzoeker heeft een beroep ingediend tegen enerzijds, de beslissing waarbij zijn aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard en anderzijds, het bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt evenwel vast dat het verzoekschrift enkel middelen bevat welke gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoeker voert geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, zodat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 november 2010 onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Het door conculant aangevoerde redelijkheidsbeginsel is geschonden indien de bevoegde overheid op grond van de uitgedrukte motieven op kennelijke onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Om dit na te gaan, oefent de Raad een marginale toetsing uit en sanctioneert enkel de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State).

De Staatssecretaris stelt dat het onmogelijk is na te gaan of verzoeker aan de vooropgestelde voorwaarde voldoet van een loon dat niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon, zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988.

De werkgever van verzoeker, de NV (...), heeft zich nochtans verbonden om het officieel loon uit te betalen.

De werkgever wist op datum van ondertekening van het arbeidscontract, op datum van 03.12.2009, niet hoeveel dat het wettelijk minimumloon zou bedragen tegen de tijd dat verzoeker effectief zou kunnen tewerkgesteld worden, reden waarom dat de werkgever vermelde "officieel loon".

Verzoeker kan dus niet tewerkgesteld worden aan een loon dat lager zou liggen dan het wettelijk minimumloon hetgeen door de Staatssecretaris perfect kan nagegaan worden.

Dat verzoeker dan ook terecht de schending van het redelijkheidsbeginsel inroept en dat het middel in deze mate gegrond is.”

Verzoeker betwist niet dat hij zich beroept op het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 (en bijhorende *vademecum*) om geregulariseerd te worden. Dit criterium vermeldt duidelijk:

“- het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.

- het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten.”

Uit de arbeidsovereenkomst welke door verzoeker werd neergelegd en meer bepaald uit artikel 4 van de voormelde arbeidsovereenkomst blijkt dat het volgende wordt vermeld:

“Op de datum van de ondertekening van deze overeenkomst belooft het loon officieel loon EUR bruto per uur.” In die zin kan de verwerende partij wel worden gevolgd waar ze stelt dat het een vage omschrijving is. Evenwel bevat hetzelfde artikel ook de volgende vermelding: *“dit loon mag in geen geval lager liggen dan de minimumbarema's vastgesteld bij sectorale collectieve arbeidsovereenkomst of, bij gebreke aan dergelijke collectieve arbeidsovereenkomst, dan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen als bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2*

mei 1988.” Rekening houdend met de volledige tekst van artikel 4 van de voorgelegde arbeidsovereenkomst is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel schendt door te stellen dat het arbeidscontract haar niet toelaat vast te stellen of aan de voorwaarde is voldaan dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon zoals voorzien in de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt ten aanzien van X, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU